

8 juni 2006

Griffie :

Not. nr. :
66.99.945/96
Beklaagden

Veroordelingsbericht :

Betekend :

Kost :

Beroep klachten (1°, 2°, 3°)
Beroep OMT (1°, 2° en 3° klachten)

Eerste blad

Beroep Gerechtelyk Stedenbouwkundig inspecteur

De **CORRECTIONELE RECHTBANK**, negende kamer, zitting houdende te Oudenaarde heeft het volgende vonnis uitgesproken :

In zake van het Openbaar Ministerie tegen :

1. _____, gepensioneerde, geboren _____ en wonende te _____
2. _____, gepensioneerde, geboren _____ en wonende te _____
3. _____, waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is te _____

Beklaagd van :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als daders of mededaders zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek,

A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-2°, 45 § 4, 64 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1-2°, 43 § 4, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

De eerste en de tweede :

door op het terrein, gelegen te _____ ten kadaster gekend onder _____, in eigendom toebehorende aan _____ en zijn echtgenote, _____, samen wonende te _____,

een in de loop van het jaar 1984 wederrechtelijk opgerichte toestand, nl. het aanzienlijk wijzigen van het reliëf door het gedeeltelijk verharderen van het hoger om-

schreven terrein, in stand te hebben gehouden in de periode gaande van 8 augustus 1989 tot en met 24 maart 1997

de feiten thans strafbaar zijnde overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-4°, 146-1°, 146,9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999).

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-2°, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

1. De eerste en de tweede :

Door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1., de onder deze tenlastelegging omschreven toestand in stand te hebben gehouden, te in de periode gaande van 25 maart 1997 tot 30 april 2000

2. De derde :

Door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1., de onder deze tenlastelegging omschreven toestand in stand te hebben gehouden, te Oudenaarde in de periode gaande van 3 juli 1999 tot 30 april 2000

De feiten thans strafbaar zijnde overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-4°, 146-1°, 146, 9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999)

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-4° en 5° a), 146-1°, 146,9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1 - 4° en 5° a) bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu :

De eerste en tweede en de derde :

1. Door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1., de onder deze tenlastelegging omschreven toestand in stand te hebben gehouden te

vanaf 1 mei 2000 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 24 februari 2003

2. Door het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1., gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het opslaan van allerlei materialen, materieel of afval, meerbepaald bouwmaterialen en bouwafval, en deze toestand in stand te hebben gehouden, te _____ vanaf 1 mei 2000 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 24 februari 2003.

Aanvullende dagvaarding.

De eerste, de tweede en de derde :

Minstens vanaf 23 maart 2005 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 8 november 2005

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-4° en 5° a), 146-1°, 146, 9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1 - 4° en 5° a) bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu door op het terrein, gelegen te

in eigendom toebehorende aan
en zijn echtgenote, _____, samen wonende te _____,

1. het reliëf van de bodem aanzienlijk te wijzigen door ophoging en verharding ervan met steenpuin ;
2. dit terrein gewoonlijk te gebruiken, aanleggen of inrichten voor het opslaan van allerlei materialen, materieel of afval, meerbepaald bouwmaterialen.

Mede inzake :

_____, advocaat, kantoorhoudend te _____

- lasthebber ad hoc over derde beklaagde _____

En inzake van :

_____, met zetel te _____

tussenkomen de burgerlijke partij tegen beklaagden bij akte aanstelling ter terechtzitting van 8 april 2004, vertegenwoordigd door Mter. , advocaat te .

De procedure werd op regelmatige wijze aanhangig gemaakt en de stukken werden ingezien.

Na te hebben vastgesteld dat gedaagden ter terechtzitting van 9 maart 2006 vertegenwoordigd werden :

- de eerste en tweede door Mter. advocaat te ;
- de derde en de lasthebber ad hoc door Mter. loco Mter. ,
advocaten te .

Gehoord de burgerlijke partij in haar eis.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord Mter. ; advocaat te voornoemd, namens de eerste en tweede beklaagde.

Gehoord Mter. advocaat voornoemd, namens de derde beklaagde en de lasthebber ad hoc.

Gelet op het tussenvonnis van deze zetel d.d. 09 oktober 2003 waarbij een plaatsbezoek bevolen werd in aanwezigheid van beklaagden, de lasthebber ad hoc en het Openbaar Ministerie;

Gelet op het proces-verbaal van persoonlijke verschijning en onderzoek ter plaatse d.d. 10 december 2003.

Gelet op het tweede tussenvonnis van deze zetel d.d. 13 januari 2005 waarbij het Openbaar Ministerie uitgenodigd werd een plan (plannen) te laten opstellen, desnoods door een landmeter, met een precieze afbakening van het terrein waarop de beklaagden ten laste gelegde inbreuken zouden gepleegd zijn, waarop zowel de kadastrale gegevens van dit terrein zijn aangebracht, als de door de gewestplannen van 1977 en 1999 gegeven bestemmingen én dit / deze aan het strafdossier te voegen.

Gelet op de bijkomende stukken gevoegd aan het dossier na het tussenvonnis van 13 januari 2005 omvattende nieuwe vaststellingen door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, een nieuwe hertelvordering én aan het dossier gevoegde plannen en stukken in uitvoering van het tussenvonnis van 13 januari 2005.

Gelet op de aanvullende dagvaarding uitgebracht op verzoek van het Openbaar Ministerie ten aanzien van de drie beklaagden, betekend op 15 november 2005.

1. Overzicht van de tenlasteleggingen.

De rechtbank stelt vooreerst vast dat in onderhavige zaak niet minder dan drie dagvaardingen uitgebracht werden door het Openbaar Ministerie, zodat het vooreerst behoort de precieze tenlasteleggingen jegens beklaagden na te gaan.

* Aanvankelijk werden enkel eerste en tweede beklagde gedagvaard wegens :

- bij inbreuk op artikel 44§1-2° en andere nader aangegeven artikelen van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, op het terrein gelegen te _____, in eigendom behorende aan eerste en tweede beklagde, een in de loop van het jaar 1984 wederrechtelijk opgerichte toestand, namelijk het aanzienlijk wijzigen van het reliëf door het gedeeltelijk verharderen van het terrein, in stand te hebben gehouden *in de periode gaande van 1984 tot en met 24.03.1997 (tenlastelegging A)*
- bij inbreuk op artikel 42 § 1-2° en andere nader aangegeven artikelen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (kortweg D.R.O. genoemd), op voornoemd terrein de onder tenlastelegging A.1 (kennelijk hiermede bedoelend A) omschreven (toestand?) in stand te hebben gehouden in de periode van 25 maart 1997 tot 30 april 2000 (tenlastelegging B)
- bij inbreuk op artikel 146-1° en andere nader aangegeven artikelen van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (kortweg D.O.R.O. genoemd), de bij artikel 99§1-4° en 5° a) bepaalde handelingen, werken of wijzingen zonder voorafgaande vergunning te hebben in stand gehouden in casu:
 1. door op het terrein omschreven onder tenlastelegging A.1, de onder deze tenlastelegging omschreven toestand in stand te hebben gehouden vanaf 01 mei 2000 tot datum uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding zijnde 17 juni 2002 (tenlastelegging C.1);
 2. door het terrein omschreven onder tenlastelegging A.1, gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het opslaan van allerhande materialen, materieel of afval, meer bepaald bouwmaterialen en bouwafval, en deze toestand in stand te hebben gehouden, vanaf 01 mei 2000 tot datum uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding zijnde 17 juni 2002 (tenlastelegging C.2).

* Op 11 maart 2003 worden eerste en tweede beklagde een **nieuwe aanvullende en verbeterende dagvaarding** betekend, zo ook wordt alsdan derde beklagde gedagvaard.

Bij deze dagvaarding werden eerste en tweede gedaagden beklagd van :

- bij inbreuk op artikel 44§1-2° en andere nader aangegeven artikelen van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, op het terrein gelegen te _____, in eigendom behorende aan eerste en tweede beklagde, een in de loop van het jaar 1984 wederrechtelijk opgerichte toestand, namelijk het aanzienlijk wijzigen van het reliëf door het gedeeltelijk verharderen van het terrein, in stand te hebben gehouden in de periode gaande van 8 augustus 1989 tot en met 24 maart 1997 (tenlastelegging A)

- bij inbreuk op artikel 42 § 1-2° en andere nader aangegeven artikelen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (kortweg D.R.O. genoemd), op het terrein omschreven onder tenlastelegging A.1, de onder deze tenlastelegging omschreven toestand in stand te hebben gehouden in de periode van 25 maart 1997 tot 30 april 2000 (tenlastelegging B)
- bij inbreuk op artikel 146-1° en andere nader aangegeven artikelen van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (kortweg D.O.R.O. genoemd), de bij artikel 99§1-4° en 5° a) bepaalde handelingen, werken of wijzingen zonder voorafgaande vergunning te hebben in stand gehouden in casu:
 1. door op het terrein omschreven onder tenlastelegging A.1, de onder deze tenlastelegging omschreven toestand in stand te hebben gehouden vanaf 01 mei 2000 tot datum uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding zijnde 24 februari 2003 (tenlastelegging C.1);
 2. door het terrein omschreven onder tenlastelegging A.1, gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het opslaan van allerhande materialen, materieel of afval, meer bepaald bouwmaterialen en bouwafval, en deze toestand in stand te hebben gehouden, vanaf 01 mei 2000 tot datum uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding zijnde 24 februari 2003 (tenlastelegging C.2).

Derde beklaagde wordt alsdan vervolgd voor voornoemde tenlastelegging B, evenwel in de periode gaande van 3 juli 1999 tot 30 april 2000, zo ook voor tenlastelegging C.1 en C.2 in dezelfde tijdsperiode als eerste en tweede beklaagden.

- * Op 15 november 2005 worden eerste, tweede én derde beklaagden een **aanvullende** dagvaarding betekend waarin zij vervolgd worden om :

Minstens vanaf 23 maart 2005 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding zijnde 8 november 2005:

- bij inbreuk op artikel 146-1° en andere nader aangegeven artikelen van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (kortweg D.O.R.O. genoemd), de bij artikel 99§1-4° en 5° a) bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden in casu:

door op het terrein gelegen te

, in eigendom toebehorende aan eerste en tweede beklaagde,

1. het reliëf van de bodem aanzienlijk te wijzigen door ophoging en verharding ervan met steenpuin;
2. dit terrein gewoonlijk te gebruiken, aanleggen of inrichten voor het opslaan van allerhande materialen, materieel of afval, meerbepaald bouwmaterialen.

Deze aanvullende dagvaarding gaat duidelijk terug op de door de gemachtigde ambtenaar bij ROHM gedane vaststellingen op 23 maart 2005, vervat in een navolgend proces-verbaal van vaststelling van die datum, waarbij vastgesteld werd dat *recent* ook een nieuw gedeelte van gewoontelijk gebruikt werd als stapelplaats voor bouwmaterialen, namelijk het gedeelte tussen het water (bedoeld wordt de vijver) en de aanpalende tuinen vanaf perceel

Het is in die omstandigheden dat het Openbaar Ministerie ter terechtzitting van 09 maart 2006 toelichtte dat de tenlastelegging in de aanvullende dagvaarding *diende aangevuld* te worden na vermelding van het kadastraal perceelnummer met : *inzonderheid op het gedeelte tussen het water en de aanpalende tuinen vanaf perceel* , waarvan partijen kennis kregen zodat ze er bij hun verdediging rekening mee konden houden.

In het schrijven van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van 11 april 2005 aan de Procureur des Konings (kaft IV st.1 strafdossier) meldt deze dat een onderzoek door haar bestuur ter plaatse op 23 maart 2005 aantoonde dat de bouwmaterialen *niet alleen op perceel* gestapeld worden, *doch ook aansluitend op perceel* tussen en het water, dit tot aan de eerste aanpalende woning op perceel Gemeld wordt dat voor het stapelen van de materialen het terrein opgehoogd werd en verhard met steenpuin.

De rechtbank wees er in haar tussenvonnis d.d. 13 januari 2005 op dat het haar voorkwam dat de beklaagden ten laste gelegde feiten, verband houdend met de door hen verrichte activiteit van opkuis van oude stenen en ander bouw materiaal, zich niet uitsluitend op het terrein kadastraal gekend onder sectie situeren, zoals voorgehouden door het Openbaar Ministerie in haar conclusie neergelegd ter zitting van 9 december 2004. De bijkomende informatie verstrekt door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, bevestigde zulks.

Waar in de aanvullende en verbeterende dagvaarding, waarvan kan aangenomen worden dat deze de eerste dagvaarding vervangt, sprake is van inbreuken op het terrein, eigendom van eerste en tweede beklaagde, gelegen te ten kadaster gekend onder dient zulks derhalve aangepast worden naar Beklaagden werden op de terechtzitting van 9 juni 2005 uitgenodigd zich op deze aangepaste tenlastelegging(en) te verdedigen.

Gelet op de bijkomende precisering door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur kunnen de in voornoemde dagvaarding ten laste gelegde feiten naar plaats nog nader gespecificeerd worden met name : *inzonderheid op en op het gedeelte van gelegen tussen en het water dit tot aan de eerste aanpalende woning op perceel*

Voorts is het tevens duidelijk dat waar sprake is in de tenlasteleggingen B.1 en 2 alsook in C.1 en 2 van de tenlastelegging A.1 dit dient gelezen als tenlastelegging A. De rechtbank stelt tevens vast dat in de tenlasteleggingen melding wordt gemaakt van een artikel 146,9° lid van het D.O.R.O., welk echter niet bestaat. De vermelding dient dan ook als niet bestaand beschouwd te worden.

Tenslotte komt het aangewezen voor de tenlasteleggingen weerhouden onder 1 en 2 in de aanvullende dagvaarding betekend op 15 november 2005, zoals hoger nader aangevuld, te benoemen als tenlasteleggingen D.1 en D.2.

2. Gegrontheid van de tenlasteleggingen.

2.1. De beklagden ten laste gelegde feiten laten zich opdelen in :

- **het instandhouden** van een in de loop van het jaar 1984 wederrechtelijk (zonder vergunning) opgerichte toestand namelijk *het aanzienlijk wijzigen van het reliëf door het gedeeltelijk verharden*, op gedeelten van het terrein gelegen te _____, ten kadaster gekend onder _____ in de periode van 8 augustus 1989 tot 24 februari 2003 wat betreft eerste en tweede beklagde én in de periode van 3 juli 1999 tot 24 februari 2003 wat betreft derde beklagde (namelijk vanaf de invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van een rechtspersoon) (tenlasteleggingen A, B.1, B.2 en C.1);
- wederrechtelijk (zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning) *gedeelten van het terrein gelegen te _____, ten kadaster gekend onder _____ gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het opslaan van allerlei materialen, materieel of afval, meer bepaald bouwmaterialen en bouwafval*, en deze toestand in stand te hebben gehouden, met name in de periode vanaf 01 mei 2000 tot 24 februari 2003 (tenlastelegging C.2);
- wederrechtelijk (met name zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning) bepaalde handelingen, werken of wijzigingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden op het gedeelte van het terrein gelegen te _____, ten kadaster gekend onder nr. _____, namelijk het gedeelte tussen het water en de aanpalende tuinen vanaf perceel _____, in de periode van minstens 23 maart 2005 tot 8 november 2005, in casu :
 - * *het reliëf van de bodem aanzienlijk te wijzigen door ophoging en verharding ervan met steenpuin* (tenlastelegging D.1) én
 - * *dit terrein gewoonlijk te gebruiken, aanleggen of inrichten voor het opslaan van allerlei materialen, materieel of afval, meer bepaald bouwmaterialen* (tenlastelegging D.2).

2.2. Eerste en tweede beklagden zijn van oordeel dat de hen ten laste gelegde feiten niet bewezen zijn.

Zij wijzen er vooreerst op dat enkel het perceel kadastraal gekend _____ thans en dan nog louter volgens het gewestplan (bedoeld het definitief gewijzigd gewestplan B.V.R. 29.10.1999) in natuurgebied gelegen is, terwijl perceel nr. _____ deels als ontginningsgebied met nabestemming natuurgebied, deels als natuurgebied en deels als woonzone (het gebied tussen het water en de aanpalende tuinen gekend onder de kadasternummers _____ dat op minder dan 50 meter van de rooilijn is gelegen) is in-

gekleurd.

Zij merken op dat de vervolging betrekking heeft op de periode vanaf 1989 en dat zij in de inleidende als aanvullende en verbeterende dagvaarding beschuldigd worden een inbreuk te hebben gepleegd op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg. Zij menen dat er een onderscheid dient gemaakt tussen een gewestplan en een bijzonder plan van aanleg, welk het mogelijk zou maken dat een stuk grond in natuurgebied als terrein van openbaar nut kan bestemd worden. Zij voeren tevens aan dat gewestplannen op zodanig grote schaal worden weergegeven dat een afstand van 50 meter niet vaststelbaar is, hetgeen nochtans cruciaal zou zijn in onderhavige zaak.

Het Openbaar Ministerie zou geen gevolg gegeven hebben aan het verzoek van deze rechtbank om de nodige stukken voor te brengen om uit te maken of het kwestieus perceel al dan niet een bestemming heeft als terrein van openbaar nut. Op dit ogenblik zou dit onduidelijk blijven, zodat er redelijke twijfel is omtrent de beweerde inbreuken.

Verder wijzen zij er op dat zij slechts in 1989 eigenaar geworden zijn van het kwestieus terrein, welk zij hebben aangekocht van het Vlaams Gewest, op welk terrein zich toen nog brokstukken en puin van de oude afgebroken

bevonden, wat heden door het O.M. als een wederrechtelijke toestand zou beschouwd worden. Aangevoerd wordt dat indien een vergunning noodzakelijk was, moet worden vastgesteld dat het Vlaamse Gewest het zelf niet nodig achtte deze aan te vragen, zodat hieruit mag afgeleid worden dat er helemaal geen vergunning nodig was. Ondergeschikt beroepen zij zich op de onoverwinnelijke rechtsdwaling als schulditsluitingsgrond voor het instandhouden van een beweerde wederrechtelijke opgerichte toestand door het Vlaamse Gewest in 1984.

Uiterst ondergeschikt blijven zij benadrukken dat de opgerichte toestand niet ten hunne laste kan gelegd worden, wat terecht zou verbeterd zijn in de verbeterende en aanvullende dagvaarding, dat zij bij de aankoop ervan uit gingen dat het terrein ontginningsgebied betrof, zodat zij nooit konden vermoeden dat voor het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf een vergunning nodig was én al evenmin het minste vermoeden hadden dat zij door het instandhouden van de toestand enige wetsebepaling zouden schenden. Zij zouden slechts jaren nadien vernomen hebben dat het op het terrein uitgebaat bedrijf een zonnevreed bedrijf was. Zij voeren aan derhalve ter goeder trouw te hebben gehandeld. Waar het Openbaar Ministerie in haar conclusie (bedoeld wordt de eerste conclusie) stelt dat zij door o.a. het ontginnen van klei op het kwestig perceel moesten weten dat zij hierdoor het bodemreliëf aanmerkelijk wijzigden, wijzen zij erop dat zij op het terrein nooit klei ontgonnen hebben. Zij stellen dat zij geen enkele, zelfs geen gedeeltelijke verharding hebben aangebracht op het terrein.

Specifiek met betrekking tot de aanmerkelijke wijziging van het reliëf wijzen zij er op dat de huidige strafsanctie zoals bepaald in artikel 146 D.O.R.O. zwaarder is dan deze weerhouden in de stedenbouwwet van 29 maart 1962 en in het D.R.O., gecoördineerd op 22 oktober 1996. Zo ook merken zij op dat het D.O.R.O. (door hen als D.R.O.) het toepassingsgebied van een reeds be-

staande strafbaarstelling heeft uitgebreid én dat het nieuw gespecificeerd begrip "aanmerkelijke wijziging" slechts kan worden toegepast op daden die na de inwerkingtreding van het D.O.R.O. zijn gepleegd en de strafbepalingen van het D.O.R.O. niet retroactief kunnen worden toegepast op handelingen die enkel onder het nieuw gespecificeerd begrip "aanmerkelijke wijziging" vallen.

Zij menen dat zij tot aan de inwerkingtreding van het D.O.R.O. niet kunnen verweten worden geen vergunning te hebben, indien er al een nodig zou zijn, quod non.

Voorts merken zij op dat niet vaststaat dat er na 1 mei 2000 nog wel enige reëlfwijziging (zoals bedoelt in het D.O.R.O.) is geweest, zodat met betrekking tot de periode na 1 mei 2000 er redelijke twijfel is, die hen ten goede dient te komen.

Wat de tenlastelegging D.1 in de aanvullende dagvaarding betreft betwisten zij de inbreuk op artikel 99§1-4° D.O.R.O. en verwijzen naar hun voornoemde middelen.

Specifiek wat het gewoonlijk gebruiken van een grond voor het opslaan van allerhande materialen, materieel of afval betreft, merken zij andermaal op dat de toestand reeds zou bestaan hebben sedert 1986. Zo zij al sedert de inwerkingtreding van het D.O.R.O. voor deze activiteit vergunningsplichtig waren beroepen zij zich wat de tenlastelegging C.2 betreft op hun onwetendheid nopens deze nieuwe wetsbepalingen.

Wat de tenlastelegging D.2 betreft stellen zij dat op 23 maart 2005 toevallig bouwmaterialen gestapeld waren op het gebied deel uitmakend van nr.

met name op het gedeelte tussen het water en de aanpalende tuinen vanaf . De alsdan op dit gedeelte van het terrein geplaatste materialen zouden deel uitgemaakt hebben van een lot dat door een klant van derde beklagde zou worden opgehaald zodat dient besloten dat de aangetroffen bouwmaterialen deel uitmaakten van een zeer tijdelijke en dus toevallige opslag. Zij wijzen er op dat noch in het vorig proces-verbaal noch in het proces-verbaal van persoonlijke verschijning en onderzoek ter plaatse d.d. 10.12.2003 er enige sprake was van het stapelen van bouwmaterialen op die plaats.

Tenslotte merken eerste en tweede beklagden op dat zij slechts eigenaar zijn van de kwestieuze percelen, die zij verhuren aan derde beklagde. Zij betwisten de percelen te hebben gebruikt of ingericht, ontkennen aan de uitvoering van de weerhouden feiten te hebben medegewerkt of er enige hulp aan te hebben geboden.

Ook derde beklagde vraagt haar vrijspraak. De door haar aangevoerde argumenten zijn grosso modo dezelfde als deze aangevoerd door eerste en tweede beklagde. Wel merkt derde beklagde in verband met de tenlastelegging "wederrechtelijk opslaan van bouwmaterialen en bouwafval" op dat elk intentioneel element in hare hoofde ontbreekt.

Zij wijst er op dat zij [...] verzocht haar op te nemen in de lijst van zonevreemde bedrijven, dat de stad naar hierop meldde dat er BPA's zouden worden opgemaakt nadat het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan is goedgekeurd, hetgeen in feite niet kan. Vervolgens zou haar zijn medegedeeld dat het kwestieus perceel in natuurgebied is gelegen en werd haar, onder verwijzing naar een schrijven van 6.4.1999 waarbij haar gevraagd werd het terrein binnen de twee maand in de oorspronkelijke staat te herstellen, verzocht een stappenplan op te maken tegen 7.12.2001. Derde beklagde stelt dat zij dit deed. Wel blijkt zij daarin 5 jaar tijd gevraagd te hebben om dit stappenplan te realiseren. Alsook vroeg ze om een kopie van de brief van 6.04.1999 van de milieudienst, welk stuk zij uiteindelijk slechts op 7 mei 2002 ontving. Ze stelt dat ze in die omstandigheden onmogelijk een definitief stappenplan kon opstellen tegen 1 mei 2002 (nieuwe door [...] vooropgestelde datum voor de indiening van het stappenplan). Uit dit alles zou blijken dat de overheid in casu een bijzonder zware verantwoordelijkheid draagt.

- 2.3. Uit het eerste opgestelde proces-verbaal van 20 mei 1996 (van de politie [...]) blijkt dat op het kwestieus terrein, eigendom van eerste en tweede beklagde, alwaar de uitbating van derde beklagde plaatsvindt, er geen kunstmatige verharding werd aangebracht, enkel los afval van bouwmaterialen dat toegereden was door vrachtwagens en andere voertuigen werd aangetroffen. Gemeld werd dat zich op het terrein allerlei gerecycleerde bouwmaterialen bevonden, deels verpakt op paletten en deels los zo ook een hoop stenen die nog moesten gerecycleerd worden.

In het strafdossier bevinden zich onder kافت II twee foto's gemaakt op datum van het P.V. waarop de gestapelde bouwmaterialen zichtbaar zijn.

In een schrijven van 28 mei 1996 lichtte eerste beklagde, zaakvoerder van derde beklagde, toe dat *zijn bedrijf op het terrein reeds is gevestigd sedert 1983*, hij aan recyclage doet van inerte bouwmaterialen, aanvragen voor huren of kopen van een industrieterrein in de Reytmeersen dateren van 1991, echter zonder succes omdat de terreinen nog niet bouwrijp zouden zijn. Hij stelt dat de terreinen verzorgd worden en alle groenbeplanting in stand wordt gehouden, zo ook dat er geen kunstmatige verhardingen zijn aangebracht.

Een tweede vaststelling door de (toenmalige) rijkswacht van d.d. 19 augustus 1996 luidt: Langs het jaagpad (gelegen tussen de en het terrein van beklagden) liggen er stapels stenen (gekuiste oude bakstenen, bedoeld om verkoop). Tussen het jaagpad en de visvijver (deel uitmakend van het voornoemd terrein) ligt er steengruis, die vermoedelijk als dijkversterking dienst doet. De laatste tien jaar is de situatie ter plaatse al gekend onder de huidige omstandigheden. Het perceel is eigendom van [...]

Op 9 oktober 1996 zijn er opnieuw vaststellingen door de rijkswacht [...]. Gemeld wordt dat het voorste gedeelte van het domein van [...] (visueel vanaf het jaagpad) wordt gebruikt voor het stapelen van allerlei bouwmaterialen. Op het achterste gedeelte, ter hoogte van de vijver, wordt vooral steengruis en steenafval gestort. Eén en ander wordt gevisualiseerd door een fotodossier, waarop de stapeling van allerlei bouwmateri-

alen te zien is, alsook de aanwezige hopen steenafval en steengruis. In zijn verhoor naar aanleiding van deze nieuwe vaststellingen verklaarde eerste beklaagde dat hij sinds 1984 op het terrein gevestigd is met weten van

Hij verklaarde dat hij het steengruis dat achteraan op het domein, langsheen de vijver ligt, stelselmatig laat weghalen.

Uit een verklaring van 17 mei 1999 afgelegd door eerste beklaagde blijkt dat er aan de toestand zoals beschreven in het P.V. nr. d.d. 20 mei 1996 nog niets gewijzigd was.

Tweede beklaagde, verhoord op 17 december 2000, meldt dat zij op de hoogte is van de feiten in verband met hun werf langsheen ter hoogte van de visvijver aan , dat zij mede-eigenaar (van het terrein) is en niets heeft toe te voegen aan de verklaring(en) van haar echtgenoot die zaakvoerder is.

Naar aanleiding van haar onderzoek ter plaatse d.d. 10 december 2003 stelde de rechtbank vast dat er zich op het terrein, palend aan het jaagpad langs de , hier en daar brokstukken bevinden afkomstig van de oude brug (minieme gedeelten). Door beklaagden werd bij monde van hun raadslieden gemeld dat deze brokstukken aanwezig waren bij de aankoop van het terrein.

Voorts werd vastgesteld dat tussen de openbare weg en het wandelpad langsheen de vijver zich de activiteit van opkuis van oude stenen en ander bouw-materiaal, dat gerecupereerd wordt van afbraak (zijnde de activiteit van derde beklaagde) bevindt. Op het terrein werden aanzienlijke hoeveelheden gerecupereerde en opgekuiste oude stenen aangetroffen, alsook ander gerecupereerd bouw materiaal, zo ook een hoeveelheid bouwafval, waarvan een deel verwerkt werd door een werknemer.

Vastgesteld werd dat er her en der op het terrein een zeer beperkte rest-bouwafval blijft liggen dienstig als verharding. Volgens beklaagden bevonden zich hier en daar op het terrein verhardingen van tijdens de aanleg van de nieuwe brug. Deze en andere systematische verhardingen konden bij het plaatsbezoek visueel niet waargenomen worden.

Door het bestuur van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd de zaak op 23 maart 2005 ter plaatse onderzocht (kaft IV st. 1 straf dossier). Zoals hoger reeds aangegeven meldde de inspecteur in een schrijven van 11 april 2005 dat dit onderzoek door haar bestuur aantoonde dat de bouwmaterialen zowel op perceel gestapeld worden, als aansluitend op perceel tussen en het water, dit tot aan de eerste aanpalende woning op perceel . Gemeld wordt dat voor het stapelen van de materialen het terrein opgehoogd werd en verhard met steenpuin, zo ook dat recent verderop een strook grond gebruikt werd voor het stapelen van materiaal. Aan het opgesteld navolgend proces-verbaal van vaststelling d.d. 23 maart 2005 werden een aantal foto's gehecht. Hierop is het stapelen van materialen zichtbaar op het gedeelte tussen het water en de aanpalende tuinen vanaf perceel tot , zo ook het aanbrengen van verharding met steenpuin op de wandelweg rondom de vijver op dit gedeelte (foto's 14 en 15).

Het komt de rechtbank voor dat er op het gedeelte van het tus-
ser ser het water, dit tot aan de eerste aanpalende woning op per-
ceel ceel méér dan ten tijde van het plaatsbezoek verharding werd
aangebracht met steenpuin inzonderheid op het gedeelte dat dienst moet doen
als aan- en afvoerweg op het terrein.

Gevraagd sedert wanneer de bouwmaterialen zich bevinden op het "recent ge-
bruikt gedeelte" meldde eerste beklaagde op 29 juli 2005 (kaft IV st. 23 straf-
dossier) dat er dagelijks aan- en afvoer is van het op de foto's te zien
recuperatiemateriaal.

De strafinformatie bevat, zoals gevraagd door de rechtbank, ook nog een ka-
dasterplan op schaal 1/2500 van het litigieus terrein en omgeving, een kopie
en transparant van het gewestplan , zowel van het K.B. van
24.02.1977 als van het B.V.R. van 29.10.1999 (definitieve wijziging gewest-
plan).

Met de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur kan beaamd worden dat het
perceel : zowel volgens het gewestplan van het K.B. van 24.02.1977 als
vastgelegd in het B.V.R. van 29.10.1999, in natuurgebied ligt.

Het perceel gekend onder nr. . bevindt volgens het gewestplan van
1977 deels in natuurgebied en voor het overige gedeelte in een "uitbreiding
van ontginningsgebied" met grondkleur natuurgebied. Volgens de definitieve
wijziging van het gewestplan bij B.V.R. 29.11.1999 ligt het deels in natuur-
gebied, deels in ontginningsgebied met nabestemming natuurgebied, doch
ook deels in woonzone.

Het gedeelte van het perceel nr. . tussen het water en de aanpalende tui-
nen gekend onder de kadastrumnummers , waarop
de recente overtredingen zouden begaan zijn, blijkt zich wel degelijk in ont-
ginningsgebied met nabestemming natuurgebied te bevinden. Daarentegen
blijkt het gedeelte van het perceel . alwaar in het kader van de bedrij-
vigheid van derde beklaagde bouwmaterialen worden gestapeld, namelijk het
gedeelte tussen de . en de vijver (het water) tot aan de eerste aanpa-
lende woning op perceel . zich deels in natuurgebied te bevinden doch
ook deels in woonzone (zijnde het niet ingekleurd gedeelte op de definitieve
wijziging van het gewestplan). Wanneer de transparant van het gewestplan
van het B.V.R. 29.10.1999 op het kadasterplan wordt gelegd, waarop aange-
geven werd alwaar de activiteit van derde beklaagde zich lokaliseert, is dit
duidelijk vast te stellen.

Waar de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur stelt dat er enkel voor het
gedeelte ontginningsgebied een verschil is tussen de twee gewestplannen is
dit derhalve niet correct.

- 2.4. Beklaagden kunnen gelet op het hoger uitéengezette niet gevolgd worden in
hun bewering dat er op heden nog steeds geen duidelijkheid zou bestaan of
het kwestieus perceel geen bestemming heeft als terrein van openbaar nut.
Noch op het gewestplan 1977 noch op dit van 1999 wordt enig deel van het
kwestieus perceel aangegeven als terrein van openbaar nut.

De bewering van beklaagden dat zij zouden beschuldigd worden van een inbreuk op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg en niet van een inbreuk op de gewestplannen, gaat terug op een foutieve lezing door beklaagden van de onderscheiden tenlasteleggingen. Het is duidelijk dat hen noch een specifieke inbreuk op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, noch op de gewestplannen wordt ten laste gelegd. Daarentegen worden zij wél ten laste gelegd een wederrechtelijk opgerichte toestand namelijk het aanzienlijk wijzigen van het reliëf door het gedeeltelijk verharden van het nader genoemd terrein, in stand te hebben gehouden, toestand welke als wederrechtelijk wordt omschreven wegens *het ontbreken van een voorafgaande bouwvergunning*.

Tenlasteleggingen A respectievelijk B maken immers gewag van "het door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan..., een inbreuk te hebben gepleegd op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, *op de bepalingen van de titels II (verband houdend met de bouwvergunning!) en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van de stedenbouwwet*.

Verder is het duidelijk dat de door het Openbaar Ministerie geviseerde instandhouding van een in de loop van het jaar 1984 wederrechtelijk opgerichte toestand, geen verband houdt met de op het terrein aanwezige brokstukken en puin van de oude afgebroken , doch wél met een beweerdelijk gedeeltelijk verharden van het terrein in het kader van de bedrijvigheid van derde beklaagde. Dit is trouwens met zoveel woorden te lezen in de besluiten van het Openbaar Ministerie, neergelegd ter zitting van 9 december 2004 :

"Het staat immers buiten kijf dat de werkzaamheden die in casu op het kwestige terrein werden en worden uitgevoerd een aanmerkelijke invloed hebben op het reliëf van de bodem en derhalve vergunningsplichtig zijn. Ingevolge deze werkzaamheden blijft immers steeds een restafval van bouwmaterialen achter dat door de vrachtwagens wordt ingereden en wat leidt tot verharding van de bodem. Dit kon trouwens tijdens het onderzoek ter plaatse zoals bevoelen door de Rechtbank worden vastgesteld."

De argumentatie van beklaagden dat het Vlaams Gewest, tot voor 1989 eigenaar van het terrein, het kennelijk niet nodig achtte een vergunning aan te vragen, zodat zij er mochten van uitgaan dat er geen vergunning nodig was, kan op zich niet gevolgd worden.

De daders van een stedenbouwmisdrijf zijn in de eerste plaats de opdrachtgevers van de wederrechtelijk uitgevoerde handelingen, werken of wijzigingen. Het staat vast dat de door het Openbaar Ministerie geviseerde reliëfwijzigingen niet door het Vlaams Gewest werden uitgevoerd, doch wel door derde beklaagde, waarvan eerste beklaagde zaakvoerder is. Indien er derhalve al een vergunning was aan te vragen, behoorde het aan derde beklaagde, à fortiori eerste beklaagde om dit te doen. Eerste beklaagde zelf verklaarde dat zijn bedrijf reeds sedert 1983 –1984 op het kwestieus terrein gevestigd is.

2.5. Alvorens nader in te gaan op de door beklaagden ingeroepen schulditslui-

tingsgrond van de onoverwinnelijke dwaaling, dient vooreerst onderzocht of er in de loop van 1994 daadwerkelijk een wederrechtelijke toestand tot stand werd gebracht in casu een vergunningsplichtige aanzienlijke wijziging van het reliëf door het gedeeltelijk verharden van het terrein, zoals aangegeven in de tenlastelegging A.

Terecht wijzen beklaagden er op dat slechts in het D.O.R.O., in voege getreden op 1 mei 2000, het begrip "het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen" nader is omschreven, meer bepaald in artikel 99§1, vijfde lid. Dit lid luidt: "Als aanmerkelijke reliëfwijziging zoals bedoeld in het eerste lid, 4°, wordt onder meer beschouwd elke aanvulling, ophoging, uitgraving of uitdieping die de aard of de functie van het terrein wijzigt."

Het Openbaar Ministerie is van oordeel dat het niet is omdat deze toevoeging er bij kwam, dat daarom het begrip aanmerkelijk niet voorheen op een dergelijke wijze kon en mocht worden ingevuld. Geoordeeld wordt dat men zelfs kan stellen dat de invulling van de term "aanmerkelijk" ab initio op die manier moet worden geïnterpreteerd.

Hier kan de rechtbank het Openbaar Ministerie niet volgen. Wanneer het vergunningsplichtig karakter van een aanmerkelijke reliëfwijziging (zonder nadere toelichting) strafbaar gesteld wordt, dan dient de term "aanmerkelijk" in zijn gewone betekenis te worden geïnterpreteerd, met name zoals deze door iedere –niet juridisch geschoolde– burger, Jan Modaal, wordt begrepen. Volgens Van Dale wordt met "aanmerkelijk" bedoeld : belangrijk, aanzienlijk, groot. Dat hierbij in de eerste plaats naar een mathematische benadering wordt gegrepen ligt voor de hand. Wanneer daarenboven in het verslag aan de Koning bij het K.B. van 16 december 1971 betreffende de werken en handelingen van geringe omvang, wordt gesteld dat een wijziging van het bodemreliëf als aanmerkelijk moet worden beschouwd wanneer zij meer dan 0,50 meter bedraagt,

dan is het duidelijk dat bij de beoordeling of een reliëfwijziging al dan niet vergunningsplichtig was tot aan de inwerkingtreding van het D.O.R.O., vooral de mathematische omvang ervan bepalend was.

Ten deze wees de rechtbank er reeds op dat ten tijde van de vaststelling van 20 mei 1996 geen kunstmatige verhardingen werden vastgesteld op het terrein en dat de verharding in feite bestond uit vastgereden los afval van bouwmaterialen. Ook tijdens het plaatsbezoek werd vastgesteld dat er her en der op het terrein beperkte rest-bouwafval bleef liggen dienstig als verharding. Systematische verhardingen werden als dan niet vastgesteld. Ook het Openbaar Ministerie maakt in haar besluiten melding van : restafval van bouwmaterialen dat achtergelaten wordt en door de vrachtwagens wordt ingereden, wat leidt tot verharding van de bodem.

In die omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat hier niet kan gesproken worden van *een in de loop van 1984 tot stand gekomen* "aanmerkelijke" reliëfwijziging door het gedeeltelijk verharden van het terrein, welke onder de Stedenbouwwet vergunningsplichtig was. De op dat ogenblik, zeker gelet op de aanvang van de activiteit van derde beklaagde in 1983-1984, ongetwijfeld zeer beperkte verharding van de bodem door het vastrijden van los afval van

bouwmaterialen, kan niet beschouwd worden als een substantiële, aanmerkelijke reliëfwijziging.

Dat één en ander anders dient beoordeeld sedert de inwerkingtreding van het D.O.R.O., is duidelijk. Thans laat de wetgeving er geen twijfel over bestaan dat elke aanvulling, ophoging, uitgraving of uitdieping die de aard of de functie van het terrein wijzigt, dient beschouwd te worden als een aanmerkelijke reliëfwijziging. In zoverre verhardingen dan ook gebeuren in natuurgebied en of ontginningsgebied met nabestemming natuurgebied (welke nabestemming het terrein inmiddels duidelijk bekomen heeft gezien er van ontginning geen sprake meer is), is het duidelijk dat deze verhardingen de aard en of functie van het terrein wijzigen, zodat deze reliëfwijziging derhalve vergunningsplichtig is.

Beklaagden worden echter onder de tenlasteleggingen A, B.1, B.2 en C.1 enkel en alleen vervolgd voor *het in stand houden* van een -niet-bewezen- in de loop van 1984 tot stand gekomen wederrechterlijke toestand, zodat géén van deze tenlasteleggingen kunnen weerhouden worden.

Het Openbaar Ministerie kan niet gevolgd worden in haar bewering dat de instandhouding van de reliëfwijziging uiteraard niet alleen betrekking heeft op de reeds voor 1989 bestaande toestand maar ook op de toestand die door beklaagden tot op heden zelf werd gecreëerd ingevolge de activiteit van derde beklaagde. De rechtbank is enkel én alleen gevat voor de ten laste gelegde feiten zoals zij nader zijn aangegeven in de dagvaarding(en). Anders dan onder tenlastelegging C.2 waarin zowel het gewoonlijk gebruik, de aanleg of inrichting van het terrein voor het opslaan van bouwmaterialen zelf als de instandhouding van deze toestand wordt geviséerd, wordt in de tenlasteleggingen A, B.1 en 2 én C.1 enkel én alleen de "instandhouding" van een in de loop van 1984 tot stand gekomen wederrechterlijke toestand geviséerd. De thans door het Openbaar Ministerie gegeven interpretatie aan haar tenlasteleggingen houdt een niet toegelaten uitbreiding van de aangegeven feiten in.

Tenlastelegging D.1, in de tijd situeert minstens vanaf 23 maart 2005 tot 8 november 2005, duidelijk na de inwerkingtreding van het D.O.R.O., komt wél afdoend bewezen voor. Beklaagden kunnen zich hier onmogelijk op een onoverwinnelijke rechtsdwaling beroepen. Enerzijds is er de duidelijke wettekst. Anderzijds gebeurde de reliëfwijziging door ophoging en verharding ruimschoots na aanvang van huidige strafprocedure, waarin hen alsdan door het Openbaar Ministerie op het strafbaar karakter van deze activiteit gewezen werd. Duidelijk is dat beklaagden hier niet handelden met goede trouw, welke overigens het strafbaar karakter van stedenbouwkundige misdrijven niet wegneemt.

De aangebrachte verharding en ophoging is duidelijk zichtbaar op de foto's 14 en 15 gemaakt door het bestuur van ROHM (zie käft IV strafdossier).

Voorts dient tevens benadrukt dat het gedeelte van het terrein waarop deze feiten zich voordeden, blijkens het gewestplan, zoals definitief vastgelegd in het B.V.R. van 29.11.1999, zich wel degelijk in ontginningsgebied met nabestemming natuurgebied bevindt én niet zoals beklaagden voorhouden in een

woonzone. Terecht wijst de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur er op dat voor een beoordeling van de aard en functie van het terrein rekening dient gehouden met de grondkleur "natuurgebied", welk bovendien in het strafdosier ook nog omschreven wordt als biologisch waardevol gebied.

De tenlastelegging C.2 en D.2, waarin het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van bouwmaterialen, gevisceerd wordt, komen eveneens afdoend bewezen voor.

Waar deze activiteit slechts sedert de invoering van het D.O.R.O. onderworpen is aan een stedenbouwkundige vergunning, kunnen beklaagden evident niet verwijzen naar de houding van het Vlaams Gewest, welke hen het terrein in 1989 verkocht. Evenmin kunnen zij verwijzen naar een schending van het vertrouwensbeginsel. Wanneer nieuwe wetgeving tot stand komt, dient elke burger zich daaraan aan te passen, zelfs indien dit betekent dat een bestaande activiteit moet worden verplaatst.

De stelling dat beklaagden onwetend zouden zijn omtrent deze gewijzigde wetgeving, kan niet weerhouden worden. Vooreerst geldt in tegenstelling tot wat beklaagden voorhouden nog steeds het principe dat elkeen behoort de wet te kennen. Dit geldt des te meer voor een bedrijf en haar zaakvoerder. Waar de toestand op het terrein van eerste en tweede beklaagden bovendien reeds sedert 1996 het voorwerp uitmaakt van een strafrechtelijk onderzoek, behoor-den beklaagden des te meer de toepasselijke wetgeving op de aldaar uitgebate activiteit op te volgen opdat zij deze stipt konden nakomen.

De bewering dat het om geen stelselmatige opslag van goederen zou gaan, doch slechts een toevallige opslag is weinig ernstig. Gezien er een voortdurend aan- en afvoeren is van bouwmaterialen en bouwafval, zodat er op elk moment aanzienlijke hoeveelheden bouwmaterialen en bouwafval aanwezig zijn op het terrein, toont genoegzaam aan dat het geenszins om een "toevallige" doch wel degelijk "gewoonlijke" opslag gaat.

Beklaagden trachten tevergeefs voor te houden dat de recente ingebruikname van een deel van het terrein kadastraal gekend onder nr. namelijk het gedeelte tussen het water en de aanpalende tuinen vanaf perceel tot , verband hield met een toevallige opslag van een lot dat door een klant van derde beklaagde zou opgehaald worden.

De op dit deel van het terrein aangebrachte verharding, duidelijk zichtbaar op de voormelde foto's, toont op zich reeds aan dat het hier geenszins een toevallige opslag betrof. Hiervoor zou immers geen verharding worden aangebracht. Bovendien verklaarde eerste beklaagde, verhoord naar aanleiding van deze vastgestelde recente toestand (die dateert van ná het plaatsbezoek van de rechtbank) dat er dagelijks aan- en afvoer is van het op de foto's te zien recuperatiemateriaal.

De tenlasteleggingen C.2 en D.2 zijn derhalve niet ernstig betwistbaar.

Resumerend dient gesteld dat de tenlasteleggingen A, B.1 en 2 en C.1 niet bewezen voorkomen, daarentegen de tenlasteleggingen C.2, D.1 en D.2 wél.

- 2.6. De materialiteit van de tenlastelegging C.2, D.1 en D.2 vaststaand, dient thans onderzocht in welke mate de tenlasteleggingen in hoofde van de diverse beklaagden kunnen weerhouden worden.

Eerste beklaagde wordt duidelijk niet enkel in de hoedanigheid van eigenaar van het terrein, doch tevens als zaakvoerder van derde beklaagde, de
vervolgd. Tweede beklaagde, welke geen functie blijkt te hebben in derde beklaagde, wordt kennelijk als mede-eigenaar van het terrein vervolgd, terwijl derde beklaagde als rechtspersoon vervolgd wordt wiens bedrijfsactiviteit op het kwestieus terrein gevestigd is én wiens activiteiten verantwoordelijk zijn voor de geviseerde handelingen.

Het kan vooreerst niet ernstig betwist worden dat de bewezen tenlasteleggingen, zoals verbeterd en aangevuld, vallen binnen de door de wetgever geviseerde handelingen waarvoor een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk kan gesteld worden. In casu houden deze feiten intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel van de rechtspersoon zijnde de recyclage van bouwmaterialen. Zo ook zijn de feiten, in zoverre bewezen, voor rekening van de rechtspersoon gepleegd.

De rechtbank is van oordeel dat ten aanzien van de bewezen verklaarde feiten dient besloten tot een samenloop of cumul van verantwoordelijkheden in hoofde van eerste beklaagde, zijnde de geïdentificeerde natuurlijke persoon én van derde beklaagde, rechtspersoon.

Art. 5, tweede lid Strafwetboek luidt : "Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden vervolgd. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld."

Uit het hoger uitééngezette is afdoend gebleken dat de bewezen verklaarde feiten door eerste beklaagde, zaakvoerder van derde beklaagde, wetens en willens, met kennis van zaken - waarmede het behoren te weten dient gelijkgesteld - én vrijwillig gepleegd werden, zodat de cumul van verantwoordelijkheden is toe te passen.

Doch ook in hoofde van tweede beklaagde staat haar strafrechtelijke verantwoordelijkheid vast. Tweede beklaagde verklaarde in de loop van het onderzoek dat zij op de hoogte is van de feiten in verband met hun werf langsheen de
de ter hoogte van de visvijver aan de dat zij mede-eigenaar (van het terrein) is en niets had toe te voegen aan de verklaring(en) van haar echtgenoot die zaakvoerder is. Het is duidelijk dat zij op de hoogte is van het reilen en zeilen op het kwestieus terrein waarvan zij mede-eigenaar is én zij de aldaar uitgevoerde activiteit door derde beklaagde, aan dewelke het terrein verhuurd is, toelaat. De omstandigheid dat zij dit toelaat maakt haar mede-strafrechtelijk verantwoordelijk voor de bewezen feiten, al dient haar aandeel uiteraard beperkter ingeschat te worden, waarmede rekening kan gehouden worden bij de straftoemeting.

Hier dient resumerend gesteld dat de bewezen tenlasteleggingen in hoofde van alle drie de beklaagden dienen weerhouden te worden.

3. Straftoemeting.

De bewezen tenlasteleggingen C.2, D.1 en D.2, zoals verbeterd en aangevuld, zijn in hoofde van de drie beklaagden te aanzien als de uiting van éénzelfde strafbare gedraging, zodat zij voor de beoordeling ervan samen genomen dienen te worden en er in hoofde van elk van de beklaagden slechts één straf dient opgelegd te worden.

Beklaagden dienen te beseffen dat de bescherming van een gezond leefmilieu en de ruimtelijke ordening een steeds belangrijker rechtsgoed uitmaakt, welk enkel kan gegarandeerd worden indien elkeen zich houdt aan de terzake uitgevaardigde wetgeving.

Het gegeven dat derde beklaagde op het ogenblik van de inwerkingtreding van het D.O.R.O. reeds haar activiteit van recyclage van bouwmaterialen, voornamelijk oude stenen doch ook ander materiaal, uitoefende op het kwestieus terrein, toebehorend aan eerste en tweede beklaagde, neemt niet weg dat zij zich diende te conformeren aan de gewijzigde wetgeving én de nodige vergunning diende aan te vragen voor de opslag van materialen (overigens ook nodig voor de met haar activiteiten gepaard gaande wijziging van het reliëf), hetgeen zij steeds heeft nagelaten.

Ongetwijfeld beseffend dat zij nooit een vergunning zou bekomen voor het opslaan van materialen op het kwestieus terrein gezien de bestemming gegeven door het gewestplan aan het gebied waarin het gelegen was (natuurgebied en ontginningsgebied met nabestemming natuurgebied) diende zij het nodige te doen om aldaar haar activiteit af te bouwen en te verplaatsen naar een ander terrein alwaar haar activiteit stedenbouwkundig wel aanvaardbaar is. Het feit dat eerste beklaagde, ongetwijfeld in zijn hoedanigheid van zaakvoerder van derde beklaagde, een stappenplan vooropstelde met een uitvoeringstermijn van maar liefst 5 jaar (!) om zich in regel te stellen, toont aan dat hij en derde beklaagde zich weinig laten gelegen aan het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen en dit belang ondergeschikt maken aan hun eigen persoonlijke belangen. Overigens blijkt op heden nog niets van het reeds in december 2001 opgesteld stappenplan gerealiseerd te zijn.

De omstandigheid dat hangende de strafprocedure eerste en derde beklaagde er niet voor terugschrikken om de activiteit van derde beklaagde uit te breiden tot een voorheen niet gebruikt gedeelte van het terrein, welk overeenkomstig het gewestplan de nabestemming natuurgebied heeft, én derhalve op manifeste wijze nieuwe strafbare feiten (met name D.1 en D.2) stellen is bijzonder zwaarwichtig en getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de bestaande normgeving én voor alle, inclusief de gerechtelijke, overheden welke de bestaande wetgeving trachten te doen naleven. Tweede beklaagde blijkt dit alles als mede-eigenaar van het terrein oogluikend toe te staan.

De strafmaat dient dan ook voldoende zwaar te zijn opdat beklaagden zouden inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften terzake dienen te houden. Alleen een voldoende hoge effectieve geldboete, zoals hierna bepaald, komt in hoof-

de van eerste en derde beklaagde als een passende bestraffing voor, waarbij rekening kan gehouden worden dat derde beklaagde de meeste voordelen gehaald heeft uit de gepleegde stedenbouwkundige misdrijven, al mogen de voordelen in hoofde van eerste beklaagde, zowel zaakvoerder van derde beklaagde als mede-eigenaar van het terrein zijnd, ook niet geminimaliseerd worden.

In hoofde van tweede beklaagde kan de effectief op te leggen geldboete aanzienlijk geringer zijn, nu haar rol zich voornamelijk beperkte tot deze van toelatende mede-eigenaar van het terrein, al zal zij als echtgenote van eerste beklaagde ook genoten hebben van de financiële voordelen van de uitbating van het bedrijf van derde beklaagde.

4. Herstelvordering.

In zijn niet gedateerde herstelvordering, toegekomen op het parket op 12 april 2005, vordert de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur overeenkomstig artikel 149§1 van het D.O.R.O. de staking van het strijdig gebruik én herstel in de oorspronkelijke toestand implicerend de verwijdering van alle gestapelde materialen én van de aangebrachte verhardingen. De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur steunt zijn vorderingen op de vaststellingen van de politie d.d. 20 mei 1996 en de navolgende vaststellingen op 23 maart 2005 door ROHM

In zoverre de herstelvordering gesteund is op de niet bewezen verbeterde en aangepaste feiten is zij weliswaar ontvankelijk doch niet gegrond. Voor het overige kan zij toegekend worden in de hierna nader bepaalde mate. Dit herstel (het doen staken van het strijdig gebruik is slechts een vorm van herstel in de oorspronkelijke toestand) is noodzakelijk om aan de gevolgen van de bewezen misdrijven een eind te stellen en legt aan beklaagde geen onverantwoord hoge lasten op.

De vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur geschiedde met in acht name van de substantiële vormvoorschriften, blijkt niet genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en strookt met de wet.

De door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur gevorderde dwangsom van 200 euro per dag ingeval van niet nakoming van beklaagden van het bevel tot herstel in de vorige staat en de staking van het strijdig gebruik komt verantwoord voor als middel om beklaagden aan te zetten tot uitvoering van de bevolen herstelmaatregel.

Ofschoon de herstelvordering in haar huidige vorm slechts ter kennis gebracht werd van beklaagden eind juli 2005, werd hen - blijkens zelf voorgelegde stukken - voordien meermaals door verzocht een eind te stellen aan het stapelen van bouwmaterialen op het perceel nr. waaraan nooit vrijwillig gevolg gegeven werd. In die omstandigheden dient de termijn te verlenen aan beklaagden om tot uitvoering van de herstelmaatregel over te gaan, bepaald te worden op 6 maanden, zodat binnen een redelijke termijn een eind gesteld wordt aan de gevolgen van de bewezen misdrijven.

Ook dient voorzien te worden dat de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur van ambtswege in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel kan laten voorzien

voor het geval beklaagden daartoe in gebreke blijven.

5. Op burgerlijk gebied.

De burgerlijke partij vraagt akte van haar naamswijziging van _____, welke akte haar kan verleend worden.

5.1. Beklaagden betwisten de ontvankelijkheid van de vordering van deze burgerlijke partij. Zij houden voor dat de vordering slechts ontvankelijk is indien :

- de gevolmachtigde van de raad van bestuur van _____ de vordering instelt én
- een bewijs voorligt aan de hand van een proces-verbaal van beraadslaging van deze raad met vaste dagtekening dat opdracht gegeven werd tot het instellen van de vordering, bewijs dat niet zou voorliggen.

Bovendien zou de burgerlijke partij buiten haar doel handelen nu de activiteit van derde beklaagde precies bestaat in de recuperatie van afval, activiteit die door de burgerlijke partij wordt gepromoot. Door tegen deze activiteit op te komen zou de burgerlijke partij handelen in strijd met haar eigen doel.

Het verweer ten aanzien van de gegrondheid van de vordering, betreft hoofdzakelijk een herhaling van het verweer op strafgebied. Wel wordt er op gewezen dat het niet opgaat voor een vereniging zonder winstoogmerk om winst te slaan uit de thans beoordeelde feiten. Beklaagden zijn van oordeel dat in geen geval de gevorderde provisionele schadevergoeding van 500 euro kan toegekend worden. Beklaagden merken tevens op dat voor het overige de vordering van de burgerlijke partij in feite vervat zit in de vordering van de gemachtigde ambtenaar, zodat ze ongegrond is.

5.2. Enkel indien _____ “in persoon” voor de rechter verschijnt, dient het orgaan dat de vereniging in rechte vertegenwoordigt, het bewijs voor te leggen dat het wettelijk en of statutair daartoe bevoegd orgaan (tijdig) de beslissing heeft genomen om in rechte op te treden. Wordt een _____ daarentegen in rechte vertegenwoordigd door een advocaat, dan verschijnt deze advocaat als gevolmachtigde van _____ zonder dat hij van enige volmacht moet doen blijken, gezien deze vermoed wordt daartoe een regelmatige lastgeving te hebben gekregen.

De tegenpartij in casu beklaagden kunnen opwerpen dat de beslissing om die handeling te verrichten niet werd goedgekeurd door het bevoegd orgaan, doch alsdan ligt de bewijslast bij de tegenpartij.

Ten deze legt de burgerlijke partij een uittreksel voor van de notulen van de vergadering van de raad van bestuur van 12 november 2003, van de bekrachtigingsbeslissing van 23 november 2004 alsook een uittreksel uit de notulen van de raad van bestuur van 21 december 2005 waarin nogmaals beslist werd om zich burgerlijke partij te stellen in onderhavige zaak zowel deze ingeleid op 10 april 2003 als deze op 8 december 2005 (cfr. de aanvullende dagvaarding).

Deze beslissingen blijken rechtsgeldig tot stand te zijn gekomen nu zij unaniem werden genomen door een aanwezige ruime meerderheid van de bestuursleden.

De door beklaagden opgeworpen middelen van niet ontvankelijkheid zijn derhalve te verwerpen.

In acht genomen het welomschreven en specifiek statutair doel van de burgerlijke partij, welke in ruimte duidelijk afgelijnd is, dient besloten te worden dat de burgerlijke partij een afdoend belang heeft om huidige burgerlijke vordering in te stellen. Een vereniging die statutair de verdediging van bepaalde belangen als doel heeft, is organisch, wezenlijk en objectief met dat doel verbonden en heeft een "eigen belang" wanneer zij optreedt ter verdediging van dit statutair doel, ook al bestaat dit doel in het beschermen van algemene belangen. Dergelijke belangen kunnen immers eigen gemaakt worden door een rechtspersoon omdat het algemeen belang en privé-belang kunnen samenlopen. Beklaagden betwisten overigens dit persoonlijk belang niet.

Beklaagden zijn weinig ernstig wanneer zij voorhouden dat de burgerlijke partij buiten haar doel zou handelen nu de activiteit van derde beklaagde precies bestaat in de recuperatie van afval, activiteit die door de burgerlijke partij wordt gepromoot. Het is duidelijk dat de burgerlijke partij niet optreedt tegen de activiteit van derde beklaagde zelf met name de recuperatie van afval, doch wel tegen het feit dat zulks geschiedt met miskenning van elementaire stedenbouwkundige voorschriften.

Aangezien de burgerlijke partij naast het nodig belang ook over de nodige hoedanigheid beschikt om in rechte op te treden, is de vordering van de burgerlijke partij wel degelijk ontvankelijk.

- 5.3. In zoverre het verweer van beklaagden ten aanzien van de gegrondheid van de vordering, een herhaling uitmaakt van hun verweer op strafgebied, behoeft hier niet nader meer op ingegaan te worden en volstaat het te verwijzen naar het hoger uitééngezette.

De omstandigheid een vereniging te zijn zonder winstoogmerk belet niet dat de vereniging schade kan hebben geleden en dat zij gerechtigd is hiervoor vergoeding te vorderen, hetgeen alsdan geen nastreven van winst betreft.

In zoverre de vordering van de burgerlijke partij ertoe strekt beklaagden te horen veroordelen tot herstel in de oorspronkelijke staat onder verbeurte van een dwangsom, werd hieraan reeds tegemoet gekomen door recht te doen op de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur. Ook hier geldt uiteraard dat de rechtbank slechts een herstel kan bevelen in zoverre het verzoek daartoe geënt is op de bewezen misdrijven.

De vordering van de burgerlijke partij strekt tevens tot veroordeling van beklaagden tot een provisionele schadevergoeding voor morele en materiële schade ad 500 euro meer intresten.

Verwezen wordt naar gemaakte materiële kosten van rechtsbijstand, verplaat-

singskosten...Tevens wordt gewezen naar de zeer aanzienlijke schade toegebracht aan het natuurlijk milieu, aan de activiteiten van de vereniging op het vlak van milieubescherming in het gebied nabij publieke wegen, zoals de trekweg (langs de : waarlangs het litigieus terrein gelegen is) en de

Er kan aan de burgerlijke partij een zekere vergoeding worden toegekend uit hoofde van kosten achternageloop, administratie,... evenwel zonder dat dit bedrag tevens een vergoeding uitmaakt voor de kosten van rechtsbijstand, welke niet het karakter van noodzakelijkheid vertonen vereist opdat zij als schade in oorzakelijk verband met de eerder bewezen feiten in hoofde van beklagden zouden kunnen weerhouden worden.

Voor kosten achternageloop allerhande kan de burgerlijke partij een definitief bedrag van 100 euro worden toegekend, meer intresten. Er is geen reden om dit bedrag slechts provisioneel toe te kennen.

Voorts kan aangenomen worden dat de door beklagden aangerichte schade aan het milieu, een zekere morele schade heeft doen ontstaan in hoofde van de burgerlijke partij dewelke in haar doelstellingen precies de bescherming van de natuur en landschap nastreeft.

Het komt de rechtbank echter voor dat deze morele schade afdoend vergoed is door de toekenning van een symbolische vergoeding van één euro.

Waar de burgerlijke partij tevens voorbehoud vraagt tot wijziging en uitbreiding van haar burgerlijke vordering, is er geen reden om dit voorbehoud toe te kennen.

Gelet op de artikelen :

40.41bis.65.66.100 strafwetboek ;

1, 2, 99§1.4 en 5 a), 146.1, 147, 148, 149 en 204 decreet 18.5.1999

28.29 Wet 1.8.1985 ;

wet 5.3.1952, artikel 1.2° en artikel 3 wet 24.12.1993 ;

4 wet 26.6.2000 ;

162.163.179.182.184.185.189.190.191.194.195 Wetboek straffordering ;

1382 burgerlijk wetboek ;

wet 15.6.1935 ;

door de voorzitter ter zitting aangeduid.

DE RECHTBANK, rechtdoende in eerste aanleg en op tegenspraak :

Verleent de burgerlijke partij

akte van haar naamswijziging naar

Zegt voor recht dat de tenlasteleggingen weerhouden onder 1 en 2 in de aanvullende dagvaarding betekend op 15 november 2005, te benoemen zijn als tenlasteleggingen D.1 en D.2.

Verbetert de beklagden ten laste gelegde feiten als volgt :

- zegt dat de bewoording "tenlastelegging A.1" in de tenlasteleggingen B1, B.2, C.1 en C.2 dient gelezen als "tenlastelegging A";
- zegt dat de vermelding van het artikel 146,9° lid van het D.O.R.O. in de diverse tenlasteleggingen als niet bestaand dient beschouwd.

Zegt dat de beklaagden ten laste gelegde feiten naar plaats dienen **aangepast en nader gespecificeerd** te worden als volgt :

- * in tenlastelegging A dienen de bewoordingen : "door op het terrein gelegen te _____, ten kadaster gekend onder nr. _____" te worden aangepast naar "door op het terrein gelegen te _____, ten kadaster gekend onder _____, *inzonderheid op _____ en op het gedeelte van _____ gelegen tussen _____ en het water dit tot aan de eerste aanpalende woning op perceel _____*";
- * in de tenlastelegging D dienen de bewoordingen : "door op het terrein gelegen te _____, ten kadaster gekend onder nr. _____ te worden aangepast naar "door op het terrein gelegen te _____, ten kadaster gekend onder nr. _____ *inzonderheid op het gedeelte tussen het water en de aanpalende tuinen* _____";

van welke aanpassingen beklaagden in kennis werden gesteld, zodat zij er zich op konden verdedigen.

Op strafrechtelijk gebied.

Spreekt **eerste** en **tweede** beklaagde vrij van de hen ten laste gelegde, verbeterde en aangevulde, feiten A, B.1 en C1.

Spreekt **derde** beklaagde vrij van de haar ten laste gelegde, verbeterde en aangevulde, feiten B.2 en C1.

Veroordeelt **eerste** beklaagde uit hoofde van de hem ten laste gelegde aangevulde en verbeterde feiten C.2, D.1 en D.2 samen tot een geldboete van **400 EUR** te vermeerderen met 45 opdecimen en alzo gebracht op **2.200 EUR**.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, deze uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van **drie maanden**.

Veroordeelt **tweede** beklaagde uit hoofde van de haar laste gelegde aangevulde en verbeterde feiten C.2, D.1 en D.2 samen tot een geldboete van **150 EUR** te vermeerderen met 45 opdecimen en alzo gebracht op **825 EUR**.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, deze uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van **45 dagen**.

Veroordeelt **derde** beklaagde uit hoofde van de haar ten laste gelegde aangevulde en verbeterde feiten C.2, D.1 en D.2 samen tot een geldboete van **1.500 EUR** te vermeerderen met 45 opdecimen en alzo gebracht op **8.250 EUR**.

Spreekt tegen de eerste, tweede en derde beklaagde de verplichting uit elk een bijdrage te betalen van 25 euro verhoogd met 45 opdecimen en aldus gebracht op 137,50 euro tot financiering van het bijzonder fonds voor de hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding op van 25 euro ingevolge K.B. 23.12.1993 gewijzigd bij artikel 1 K.B. 11.12.2001

Beveelt aan elk der beklaagden om over te gaan tot :

- herstel van de plaats gelegen te _____ ten kadaster gekend onder nr. _____, *inzonderheid het gedeelte tussen het water en de aanpalende tuinen vanaf perceel _____* in de oorspronkelijke toestand door verwijdering van de aangebrachte verhardingen; zo ook
- tot staking van elk strijdig gebruik op het terrein gelegen te Oudena _____ *inzonderheid het gedeelte van _____ gelegen tussen de _____ en het water tot aan de eerste aanpalende woning op perceel _____ het gedeelte tussen het water en de aanpalende tuinen vanaf perceel _____*, en dit door verwijdering van alle gestapelde materialen,

dit alles binnen de zes maanden nadat het vonnis kracht van gewijsde zal hebben.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van 200 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn en of binnen de gestelde termijn geen eind werd gesteld aan elk strijdig gebruik, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en of het college van burgemeester en schepenen van _____ van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien overeenkomstig de bepalingen van artikel 153 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999.

Zegt dat voor het overige de herstellvordering als ongegrond dient afgewezen te worden.

Veroordeelt elk van de beklaagden tot één derde van de proceskosten, wat de openbare partij betreft tot heden in het geheel begroot op 312,95 euro.

Op burgerlijk gebied.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en erop rechtdoend :

Zegt voor recht dat in zoverre de vordering strekt tot veroordeling van beklaagden tot herstel van het terrein in de oorspronkelijk staat hieraan reeds tegemoet is gekomen door recht te doen op de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur.

; alleenrechtsprekend rechter ;
 ; substituut procureur des konings ;
 ; griffier.